

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.
Números atrassats: 10 céntims

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50.
Cuba y Puerto-Rico 2.—Estranger, 2'50.

LO DENGUE A BARCELONA (per APELES MESTRES).

A Madrit prou han arreglat lo de las murallas; ara no falta sino que arreglin lo del trancasso.

A FRANSA

A renúncia de Casimir Perier de l'alta investidura de President de la República se sembla una mica a l'abdicació de D. Amadeo de Saboya, y recorda també l'acte de D. Estanislao Figueras, abandonant la presidència de la República espanyola.

Per las circumstancies ab que vá acceptar la presidència, quan son antecessor acabava de morir víctima de un atentat alevós; pel valor que revelá durant los primers dias de la seva elecció, recurrent a peu, completament indefens, los carrers més céntrichs de la Capital, tothom creya que Casimir Perier era l'home de caràcter que necessitava la República francesa. També nosaltres abundarem en la mateixa opinió, y no vacillem en confessarho.

Pero en sis mesos de presidència, aquell valor dels primers dias vá enervarse. Combatut ab passió pels partits extrems, y sense trobar en sos mateixos amichs aquella defensa ardorosa á que aspirava, en un rapte de malhumor, prenent consell mes dels nervis excitats que de la inteligencia y del cor, vá renunciar el alt càrrech que desempenyava, causant general assombro: vá declarar-se vensut, sense lluytar.

Mes ja está fet, y avuy tots los comentaris de res servirían.

La reacció s'aprofitá de aquest succés pera pressagiar la inevitable cayguda de la República francesa.

Lo mateix que s'heya quan vá caure Mr. Thiers; quan lo Mariscal Mac-Mahón maquinava contra las institucions un cop autoritari; quan lo gran Gambetta sucumbia en la flor de la joventut; quan Grevy purgava las culpas y ls excessos del seu gendre Wilson; quan Carnot moria al punyal del anarquista Caserio... Y no obstant, en totes aquestas ocasions, igual que ara, la República francesa desmenteix airosament als que anhelan la seva ruina.

De nou acaba de posarse en evidencia la gran facilitat ab que las institucions republicanas resolen las crisis mes pavorosas.

Lo Congrés de Versalles, en una tarde, apelant sols á dos votacions ha provehit á la República del seu magistrat suprem.

¡Quin contrast ab lo qu' en tals cassos sol succehir en las monarquias, lligadas á la sort de una familia!

Mentres en las nacions monárquicas son causa de llargas y fondas inquietuts las qüestions de successió á la corona, que algunas vegadas se resolen en los camps de batalla, provocant interminables guerras civils; mentres en las monarquias la falta de salut del rey, la menor edat dels seus fills, la seva constitució debil ó malaltissa, ó qualsevol altra circumstancia fortuita, causan inmens malestar y deixan entreveure conflictes espantosos é inevitables, en las Repúblicas, gracias á la preponderancia permanent de la soberania del poble, las crisis presidencials, no duren sino contadas horas.

La voluntat de la nació, lliure de tota traba, acut al instant á aplicar un bon remey al mal que s' presenta. Y ho fá sempre ab acert, per ser aquesta voluntat omnimoda, per no existir influencias extranyas y superiors que pugan contrarrestarla.

Ningú millor que la nació mateixa lliure é independent podrá may atendre á las sévas necessitats.

Si vols estar ben servit, nómbrat tú mateix al home que ha de servirte.

Lo Congrés de Versalles doná la majoria de sos vots á Mr. Felix Faure.

En lo primer escrutini cap dels tres candidats que s' disputavan l'elecció reuni 'l contingent necessari pera ser proclamat, dat que la ley exigeix majoria absoluta de vots. Tots tres eran dignes del honor que sos respectius partidaris tractavan de conferirlos. Mes en lo segon escrutini, havent-se retirat Mr. Waldeck Rousseau, la majoria s' decantá á favor de Mr. Felix Faure.

De l'acert de aquesta elecció n' respón unánimement lo judici favorable de la premsa francesa y extranjera. S' ha de prescindir del criteri apassionat dels partidaris de determinadas solucions extremas completament impracticables, y que posarian en perill la existencia pacífica y progressiva de la República, demá que per una causa ó altra arribessin á preponderar. Pero fins aquests no poden atacar la persona-

FELIX FAURE, President de la República francesa.

litat correcta y l' historia intaxable del nou president.

Felix Faure nasqu á París, al any 41, es fill de las sévas obras. Procedeix de una familia modesta. En la seva joventut havia exercit l'ofici de curtidor. Després se dedicá al comerç, y á forsa de activitat y acert lográ reunir una fortuna considerable, establint al port del Havre una de las primeras casas navieras de Fransa respectada de tothom per la puresa dels seus negocis.

República de tota la vida, se distingí durant la guerra ab Alemania com á comandant de la guardia republicana movilizada, tenint ocasió de prestar valiosos serveys. Al any 81 ls electors del Havre 'l nómbraren diputat. Intim amic de n Gambetta, signé nómbrat secretari del ministeri de Comers y de las Colonias. Alguns anys després, torná á desempenyar lo mateix càrrech en lo ministeri que presidia Mr. Ferry, tenint ocasió de demostrar sas grans aptituds administrativas.

Al any 85 lo departament del Sena Inferior l' elegia diputat per segona vegada, concedintli un contingent de vots numerosissims y ja desde llavors ha figurat sempre en la Càmera, de la qual en una ocasió signé nómbrat Vice-president. Ha sigut quatre vegadas individu de la comissió de presupuestos y ha desempenyat càrrechs importantissims. Com á representant de la nació ha revelat sempre sos grans coneixements en materias econòmicas y sobre tot en las que afectan á la Marina mercant y al comerç de la Fransa ab l' extranger. Mr. Dupuy, president del últim ministeri, li conferí la cartera de Marina.

Com á particular, Félix Faure es un home franch, simpàtic, atractiu, senzill en sas costums, treballador intatigable, acostumat al tracte dels homes, dotat de benèfics sentiments y verdader amic de las classes desheretadas. Com á polítich ha sustentat sempre las ideas republicanas y las tendencias gubernamentals y progressivas.

Son primer acte com á president ha sigut afavorir als establiments benèfics ab una suma considerable, introduhir grans economias en los serveys del Palau del Elisseo que la nació li destina, y cridar á monsieur Bourgeois pera formar ministeri.

Mr. Bourgeois es radical, y al cridarlo Mr. Faure, que com á diputat havia figurat sempre en las filas de la dreta sustentant las tendencias mes moderadas, ha volgut, sens dupte, demostrar que com á president de la República, ha deixat de ser l' home de partit, pera inspirarse únicament en las necessitats de la nació, y procurar restablir en tot lo possible l' harmonia entre ls partidaris de las institucions populars.

Faure es un president á la americana. Per son origen recorda á Lincoln, que havent sigut lleyatyer, s' inmortalisá exercint la suprema magistratura.

Se conta d' ell que, apenas elegit, quan en carruatje crusava la plassa de Marigny, en direcció del Elisseo, un grupo de ciutadans pretengué ofendrel donant crits de «Visca Brisson!» (Brisson sigué 'l seu competidor en l' elecció presidencial).

Felix Faure, lluny de ressentirse de aquella manifestació, maná parar lo carruatje, y dirigintse als que cridavan, digué:

—Si, amichs meus. ¡Visca Brisson! Feu molt bé en victorejarlo, perque Brisson es un bon republicà... com jo mateix.

Desde aquell instant los viscas foren per Brisson y per ell.

Aquest rasgo pinta al nou president de la República francesa.

P. K.

UAN l' Estat necessita per exemple un pont de ferro, mana construhirlo al extranger, y permet la seva introducció sense abonar los corresponents drets de Aduana.

En aquesta forma protegeix l' industria del pais. Y no content ab aixó insulta als productors, afirmant que las construccions de ferro elaboradas á Espanya son caras y dolentas.

Lo car y dolent de debó son los gobers de la monarquia. ¿Per qué no s' ha de permetre que s' vaja al extranger á contractar ministres, que indubtablement serian mes aptes y tal volta resultarian mes patriotas que ls que aquí s' estilan?

Davant de aquesta conducta descastada comprenem que ls bilbains hajan celebrat un meeting, al objete de formular una enèrgica protesta contra la conducta del govern y contra las ofensas que ha dirigit al treball nacional.

L' acte de Bilbao resulta solemne é imponent. Y als seus acorts s' adherirán totes las classes productoras d' Espanya, perque totes ellas son víctimas de la barra y 'l descoco dels que haurian de observar una conducta molt distinta, quan menos per agrahiment á aquest poble tan suert que treballa y sua per mantenirlos.

Una amplia amnistia política sembla que será 'l primer acte de govern realitat pel primer ministeri del actual president de la República francesa.

La amnistia significa conciliació, pau y concordia. A Fransa s' necessita la unió per conservar la República; aquí la necessitètem per facilitar lo seu adveniment.

Lo discurs del comte de Xiquena sobre la concessió de dos títuls nobiliaris que van costar 12 mil duros, intervenint en l' assumpto un agent que cobrá un tant en concepte de comissió, no ha pogut menos de cridar l' atenció dels qu' encare s' preocupan de aquestas antiguallas.

Quan se veu que hi ha nobles que no tenen altre mèrit que 'l de ser rics, com per exemple 'l marquès de las Cinquillas, no s' comprén que hi haja qui s' esgarrin de que de un títul de duch ó de marquès se 'n donguin tants ó quants mil duros,

Aquí lo sensible no es que s' comprin y s' venguin certas cosas que tendeixen á halagar flaquesas y vanitats humanas... Altras cosas hi ha que s' venen y s' compran, causant moltas vegadas la ruina de las familias y la vergonya de la nació.

A Velez Málaga ha mort de miseria un mestre d' estudi. Y no s' creguin que Velez Málaga siga un poblet de mala mort: al contrari, es una ciutat que conta prop de 25,000 habitants.

La víctima de las iniquitats de la civilisació restaurada, acreditava la suma de 6,000 duros. Y quan comensava á apendre de viure sense menjar s' ha mort de gana.

Un detall. Encare que no se li pagava 'l sou, lo govern l' havia condecorat ab la creu de Carlos III. Aixís á lo menos podrá dirse que tots els màrtirs tenen la seva creu.

¡Quina vergonya!

La empresa del ferrocarril del Nort ja ho ha decidit. Desde 'l próxim mes de febrer derogará totes las tarifas especials, posant en vigor únicament las més caras.

Y si l' industria s' perjudica, que s' penji. Y si 'l comerç no está content que s' clavi un tiro.

La empresa del ferrocarril del Nort aspira á que l' Estat la subvencioni, y si tira contra 'l comerç y contra la industria, encarint los transports, ho fá sols ab l' idea de que 'ls interessos que 'n surtin perjudicats, se posin al costat d' ella, y obliguin al govern á afinixar la mosca.

Es una maniobra aquesta digna dels grans talents financiers y del reconegut jesuítisme del religiós mar-

qués de las Cinquillas, qu' es un dels fac-totums de aquella companyia.

Está vist que aquest ricatxo, tant amant de enviar obrers a disfrutar las delicias de l' eterna benaventuransa, no pot empendres res sense exigir subvencions del Estat.

Practica l' socialisme capitalista. Pels seus barcos, subvenció; pels seus carrils subvenció... No sabem si algun dia exigirà també subvenció per las sévas pelegrinacions a Roma.

A dreta lley, del seu escut n' hauria de treure la corona de marqués y posarhi una gorra.

Aquí lo mes trist es que al cap-de-vall qui tot ho paga es lo pobre obrer.

En nostre país extenuat per tants górreros com l' explotan, los traballs son cada dia mes escassos; la vida cada dia mes cara.

Precisa, donchs, que 'ls treballadors que s' adorman en la dolsa confiansa de que hi há que practicar las virtuts de la resignació y de la paciència, segons predicaran los que blasonan de socialistas catòlics, no perdin de vista, que mentres ells contemplaran ab arrobament los sants dels altars, los que a tals actes de devoció pretenen inclinarlos no deixan un sol moment de sitiar las caixas del Estat, nutridas principalment ab las suadas y 'ls sacrificis de las classes obreras, de la pell de las quals, en ultim terme, se 'n fan totes las tiretas.

Lo lema de aquests faritzéus sempre será 'l mateix: «Vosaltres a Déu pregant; nosaltres embutzacant.»

La causa sobre 'ls xanxullos electorals d' Espugras de Llobregat que tant va cridar l' atenció del públich signé resolta, en virtut de un veredict de inculpabilitat pronunciat pel Jurat qu' entengué en ella.

No podém, per tractarse de cosa fallada, expressar las ideas que se 'ns venen a la punta de la ploma, sols si dirém que signé extraordinaria la estupefacció que molts de las personas acte, sens dupte perque creyan perfectament probada la existencia del delict.

Lo Jurat opiná de distinta manera... y no hi ha mes cera que la que crema.

Una consideració se 'ns ocorre, no sobre 'l fet d' Espugras, sino de caràcter general.

Si un dia 'ls partidaris de la puresa electoral a tota costa, al veure's victimas de alguna de las moltas infamias que 's cometen, en los actes electorals, y que per lo vist quedan impunes, arriban a empijarse y 'n fan una de sonada ¿qué succehirá?

Quan se ventili la qüestió davant del Tribunal ¿qué farà 'l Jurat? ¿Los absoldrá ó 'ls condemnará?

Valdria la pena de que algu contestés a aquestas preguntes, perque parodiand la célebre frase del canonge Collell, pugá dirse:

«A n' al poble la justicia no donantli, se la pren.»

Apenas enterat de la dimissió de Mr. Perier, el Duquesito de Orleans va enviar una carta a Mr. Buffet, cap-padre dels seus partidaris.

Vels'hi aquí un xitxareilo que se las picava de valent, dihent sempre que faria y que diria. Queda vacant la presidencia de la República y 's contenta escribint una carta infustancial.

Los amichs de tirar brabatas son sempre 'ls mateixos. Troban mes cómodo agafar la ploma que l' espasa, y derramar la tinta que una sola gota de sanch.

CARTAS DE FORA.—*Morell.*—Joseph Blanch Solé era un honorat vehi del poble. Trobantse en perill de mort demaná 'ls ausilis espirituals y li sigueren negats perque vivia ab una dona, haventli fugit la propia de casa feya molt temps. Mori, y l' ensotanat se negá a donarli terra sagrada, y l' arcalde y 'l jutje aprobaren aquesta resolució. Per no haverhi en lo poble cementiri civil, conforme la lley exigeix, lo cadáver signé colgat en una vinya. La població está escandalisada. Baix la iniciativa del Comité republicá lo cadáver signé enterrat civilment, acudint al acte gran número de vehins y una música.—Fan bé 'ls nostres correligionaris de respondre aixis a las intencions clericals.

Premiá de Mar.—Lo dia 13 del corrent s' ha obert un Centre republicá ostentant en la fatxada de la casa ahont está instalat un gran rétol que aixis ho expresa. L' objecte del centre es treballar per l' unió de tots los republicans, practicar la beneficencia y procurar la millora moral y material de las classes obreras, evitant que aquestas sigan enganyadas y explotadas per qui no te cap dret en atribuirse la seva representació. Un aplauso als nostres correligionaris de Premiá.

Palautordera.—Gran escándol en un bateig. ¿Y tot per qué? Perque l' antorxa que servia pel cas no havia sigut adquirida en la cereria de una senyora viuda, que per lo vist protegía l' home de las faldillas negras. En un altre bateig al qual hi assistí personalment l' industrial quals productos aquell retrassa s' armá la de Déu es Cristo, fins que l' ensotanat digué: «Aquí soch a casa y batejaré com me dongui la gana.»—Per últim, l' altre dia, desde 'l peu del altar, digué «que si volian cera d' abella pura y bona, ell ne vendria, per no tenir ara confiansa ab cap establiment.» F'á servir l' altar major per anun-

ciar un negoci industrial ¿qué me 'n diuen? Y un negoci industrial, per exercir lo qual no hi ha noticia de que haja tret matricula.... Avis al bisbe per una cosa y als investigadors de contribucions per l' altra.

Llissá de vall.—Veig que l' arquebisbe de Valencia ha passat a Madrid a reclamar del govern l' exenció del pago de consums en favor del clero rural; donchs bé, 'l rector de Llissá de Vall may ha volgut pagar cap contribució per majordonas que haja tingut, mentres ha doblat tots los drets de iglesia, y 'ls pobres que beuen aygua clara pagan per ell que 'n gasta del de dir missa. Per fi s' ha resolt inclurlo en lo reparto de consums, y avants de que haja tingut que pagar res, ja ell ha exigit per tres amonestacions de casament vint pesetas, en lloch de las tres que senyala l' arancel. L' arquebisbe de Valencia podria aconsellar al clero rural que fes com el rector de Llissá y guanyaria una pila de cents per cent.

Vilafranca del Panadés.—En lo poble de las Escabanyas, un dia de las últimas festas entrá l' arcalde a la iglesia en lo moment en que s' anava a comensar l' ofici, y al notarho l' ensotanat se li acostá manifestantli que anés a ocupar lo banch del Ajuntament. Havents'hi negat l' arcalde, li digué que a lo menos anés al cor a cantar, contestant l' arcalde que no havia entrat a l' iglesia com a autoritat, sino com a particular y que tampoch volia cantar perque per cobrar aquella feyna may se trobava l' amo. L' ensotanat s' acalorá de mala manera, acabant per dir al arcalde que se 'n anés de aquella casa, per quan estava benehida y ell no era digne d' entrarhi.—Perque 's vegi la llana que hi ha en aquell poble, un pagés al qual se li havia abaixat l' aygua del pou, se li ficá al cap que li havian embreixada, demanant al rector que anés a benehirli. ¿Quin dia s' acabarán aquestas ridículas preocupacions?

¡VINGAN PARTITS!

¿No deyan que ja n' hi ha prou de partits en 'questa terra? Donchs si 'l motllo no s' esguerra molt prompte n' hi haurá un de nou.

En Gamazo, disgustat del procedir de 'n Sagasta, y creyent qu' ell sol se basta per pastora l' seu remat, meditantho dia y nit y després d' apuntalarse, ha resolt emanciparse y organisa 'l ters partit.

L' home s' ha dit:—«La fusió s' enfonza de dia en dia; en la conservaduria tot es guerra y confusió; en Moret viu com un llum sense oli y faltat de bié; en Montero está ja ple y avuy ja no fa ni fi ni fi... Formant donchs jo ranxo apart y sent fort y decidit, ¿per qué no 'm puch fé un partit pel mén ús particular.»

La cosa está adelantada; tant y tant, que diu un diari que no més falta donarhi la darrera embarnissada. S' ha apuntat la mar de gent de mil menas y maneras, s' ha promés donar carteras quan d' aixó arribi l' moment, s' han reclutat dos ó tres oradors de labia y pit, y l' cap de colla s' ha dit:—«Ja está, ja no 'm falta res.»

¿La bandera? Avuy ja 's pot prescindir de semblant trasto: en tot cas, per no fer gasto, serveix qualsevol drapot. Mentres lo poble ignócent vegi l' nou partit manat per un home acreditat, ja hi ha tot lo suficient.

Per lo que toca al programa, estaré tallat segons los tradicionals patrons que aquí gosan de més fama.

- «¡Salvar del seu estat critic!»
- «¡a la pobra agricultura!»
- «¡Anular la influencia impura del caciquisme polítich!»
- «¡Judá ab viva eficacia!»
- «¡al poble treballadó!»
- «¡Treure l' administració del jou de la burocracia!»
- «¡Trassar canals, obrir vias, no fé un malgasto per res!»
- «¡Molt govern, molta honradés y moltas economias!»

Exhibint aquesta cédula, discursajant ab calor y contant ab lo candor de la nació sempre crédula, ¿quí dupta que al presentarse lo nou partit en projecte conseguirá l' seu objecte y logrará aclimatarse? En Gamazo hi té la má, en Gamazo es qui ho combina y... en Gamazo quan camina, generalment sab ahont va.

Per lo tant, fora rezels; celebrem la hermosa idea de la nova patulea y no aném a mirar pels.

¿No tenim los canovistas, los del centro, 'ls radicals, fusionistas, federals, democratas, zorrillistas, neos, integros, trigueros y altres deu mil noms encara? Donchs, a més d' aquests, desde ara tindrem també gamaceros. En la Espanya d' avuy dia, a un home un xich aixirit igual li es fundá un partit que un forn ó una sastreria.

C. GUMÁ.

LA SANCH BLAVA

¡U que qui no té res que fer, al gat pentina.

Potser per xó 'l Congrés espanyol, a falta de gats, s' entreté pentinant a la noblesa.

Lo conde de Xiquena n' té la culpa. Aquest bon senyor s' ha empenyat en posar en ridícul a la aristocracia contantnos las sevas interioritats, y acabaré per conseguirho.

Quan los nostres néts llegeixin las crónicas parlamentarias d' avuy ¡quins tips de riure s' hi farán!

¡Mirin que destorbar lo Congrés uns quants dias, per fer sapiguer a la nació que hi ha dos duchs que a dreta lley no haurian de serho; que per adquirir lo titul s' han d' sfluixar tants mils duros; que un d' ells encare no 'ls ha pagat; que d' aixó se 'n cuyda un corredor que reparteix ducats y marquesats lo mateix que podria repartir entregas!...

¿Quin efecte ha de fer, en aquests temps democrátichs; veure a la llum pública 'ls drapets de la noblesa? Li fa més mal lo conde de Xiquena ab las sévas revelacions, que l' més violent discurs d' un orador petrolero pronunciat al mitj d' una plassa.

Pero aquí lo admirable es la formalitat ab que 'l pobre conde 's pren l' assumpto y 'l calor que posa en las sévas declaraciones.

En un moment d' infantil indignació ha arribat a dir:—«Los que tenim noblesa antigua, valdrém tant ab tituls com sense ells.»

Aixó ja es veritat; pero no ha acabat de dirho tot: los que tenen noblesa antigua valdrán igual; los que la tenen moderna també... y 'ls que no la tenen ni antigua ni moderna, idem de idem.

Sembla mentida que a fins del sigle dinou encare s' estiguin remanant aquestas ridiculesas estrambóticas tituladas noblesas, blasons, sanch blava, escuts...

¿Los tituls de familia! ¿Los mérits dels antepassats!... ¿No recorda 'l conde de Xiquena lo que deya Voltaire?

«Los que no tenen més que nobles ascendents, no poden alegar cap dret a la recompensa. Lo qui serveix bé al seu país, no té necessitat de nobles antepassats.»

Tingui també present lo que deya un altre:—«Los nobles que no exhibeixen altres tituls de gloria que 'ls fets dels seus avis, fan com las patatas: tenen los mérits sota terra.»

¿No 'n fa poch d' anys que l' aristocracia resulta apenas una caricatura de la noblesa antigua, la que guanyá y fundá 'ls tituls!

Chamfort ja va adonarsen. «La major part dels nobles se semblan als seus antepassats—deya—pél istil que se semblan a Ciceron los ciceronis d' Italia.»

Francklin afirmava que «a la novena generació no li queda, ja a un noble més que la cincenta dotzava part de la sanch dels seus avis.»

Potser lo conde de Xiquena recusará aquestes testimonis, y dirá que aixó son veus que han fet corre uns quants caps aixelebrats; pero en tal cas, veji 'l concepte que Climent XIV, ¡tot un papa!, tenia format de la noblesa:—«Las dignitats no son altra cosa que algunas silabas més, pera un epitafi.»

Y si opina que, sigui com sigui, lo qui descendeix d' un noble ilustre está obligat a recullir los seus tituls, recordi lo que deya 'l gran Frederich de Prussia:—«Los grans homes moren sense posteritat.»

Vol dir que 'ls tituls y 'ls mérits y 'ls honors s' han de tancar ab ells quan se tanca la seva tomba.

¿Per qué, donchs, ressucitar aquestas qüestions extemporáneas que 's donan bofetadas ab las ideas del sigle y ab la realitat?

¿Es lo conde de Xiquena un bon catòlich?

Donchs fixis ab lo que diu La Misne:—«Deu creá a Adam sol, perque ningú dels homes veniders pogués dir a un altre: Soch de rassa mes noble que tú.»

¿Creu tal vegada en la superioritat de la sanch blava?

Llegeixi la següent anécdota:—Un baró alemany, de familia antiquíssima, ab setze quartels en cada generació, seguia a Berlin lo curs de química del ilustre Klaproth. Un dia, anant lo baró al laborator del sabi, volcá 'l seu cotxe; ell y 'l cotxero quedaren tan mal parats, que fou necessari sangrarlos. Lo baró, per curiositat, demaná a Klaproth que analisis la sanch dels dos, per veure si la de un noble se diferenciava gayre de la d' un cotxero.

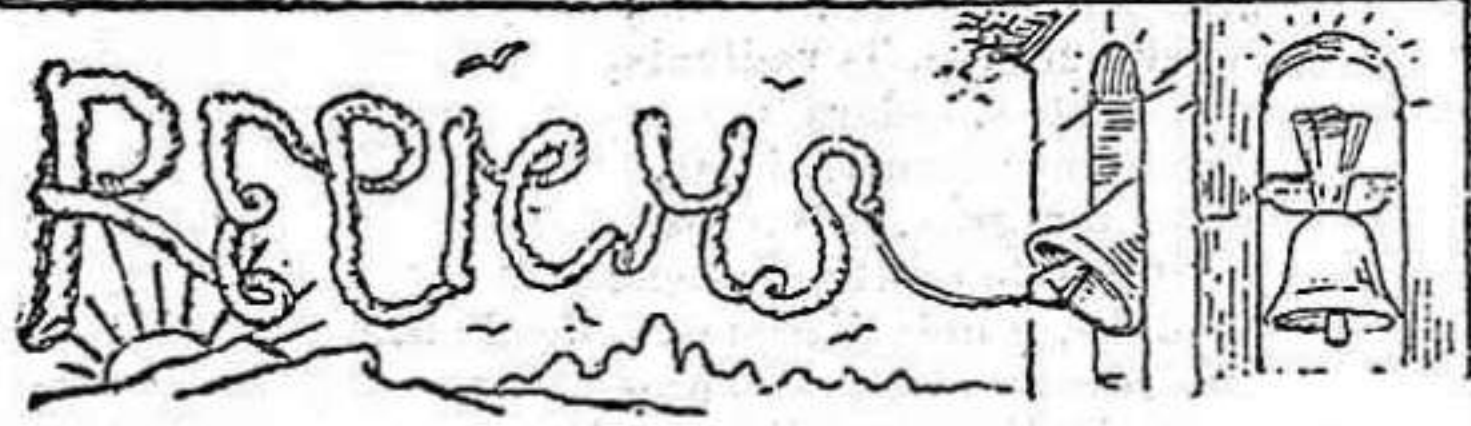
L' análisis doná un resultat igual en las dugas sanchs, exceptuant que en la del baró s' hi trobá mes aygua, de manera que Klaproth ab molta serietat digué al noble:—«Senyor baró: la sanch del seu cotxero es mes bona, mes rica que la de vosté.»

¿Ho sent lo conde de Xiquena?

¡Déixila estar tranquila a aquesta gent de la sanch aygnalida!...

FANTÁSTICH.

B l' ascens de 'n Lopez Dominguez á príncep de la milícia, y 'l de dos generals de divisió á tinents generals, y 'l de dos generals de brigada á generals de divisió, y aixís successivament es com s' arregla aquí á Espanya la qüestió de las economías.

—Econo-mías! Y bien *mias* —dirán los agraciats embutxacantse 'ls auments de sou

que aquestos ascensos significan.

Y no hi fá res que l' armament estiga enderretit. Primer son las personas que 'ls fusells. Los soldados poden fer l' exercici ab escopetas de canya, que aixó res significa mentres los generals menjin la sopa boba ab culleras d' or.

La manifestació organísada diumenje per alguns elements federals, á pretext de honrar la memoria dels martirs de Sarriá, no tingué de molt l' importancia que l' efectuada l' diumenje anterior per tots los partidaris de la Unió.

Las corrents en pró de la Unió republicana son cada dia mes acentuadas.

Y de aixó se 'n han de convence 'ls organísadors del acte del diumenje.

Qui tant s' empenyi en anar sol, no 's queixi després si 's queda sol y abandonat.

La fórmula relativa á las reformas de Cuba, l' ha escrita 'l Sr. Abarzuza del seu puny y lletra; pero se sab de cert que 'n Romero Robledo li ha dictada.

¡Y aixó que feya prop de dos mesos que venía estudiantla!...

Després de aquest triunfo podrá dirse del renegat de la República qu' es un estudiant, al qual l' *escriure* li ha fet perdre 'l *llegir*.

Lo mallorquí Maura, apesar de que un temps havia sigut republicá, se mostra avuy defensor acérrim dels furs de la noblesa.

Rahó tenia aquell mallorquí que deya: —Aixís com els porchs es tornan butifarras, moltes voltas els butifarras es tornan etc.

La tragedia de Viguera (Provincia de Logronyo.) Hi hovia en aquell poble un coadjutor, nomenat Cesáreo Perez, y tenia al seu servey (sense altres fins ulteriors, *per supuesto*) á una noya molt maca, nomenada Agnés.

Quan van traslladarlo desde Viguera á Ribaseche, va voler de totes maneras que l' Agnés continués servintlo y se la va emportar. ¡Qui millor qu' ella podia ferli aquells requisidets davant dels quals á tot home que vesteix sotana li cau la baba?

***

Pero fos que la tal Agnés se cansés de servirlo, fos que la mare de la xicota cregués convenient posar fi á la maledicencia á que donava lloch l' estancia de la seva filla á casa de un capellá jove, fornit y de molta empenta, 'l cas es que la noya va tornar á casa dels seus pares.

Y allá va anar á trobarla l' altre dia l' ensotanat Cesáreo, vestit de paisá, montat á caball y armat de un revólver de ordenansa.

***

Trucá á la porta de la casa, sortiren la mare y la filla, y ell, trayentse 'l salpacer dels sis tiros, pim, pam, pum, va endossar tres pildoras al cos de la seva ex-majordona, deixantla estelnaada sobre un bassal de sanch.

Y saltant de un brinco sobre la sella del caball, fugí dispersat sense girar la cara enrera, camps á través, per camins extraviats, procurant ferse fonedis á las persecucions de la justicia.

***

Pero aquesta 's posá en moviment, y al últim conseguí capturarlo en un poble llunyá á casa de un amic que li doná hospitalitat, ignorant lo crim que acabava de cometre. La veritat es que aquella anima piadosa estava tranquila y serena, com si may hagués trencat cap plat ni cap olla. Ans de menjar benehia la taula, y després de omplirse 'l ventre donava las gracias.

Traslladat á Viguera, lo conduhiren á presencia del cadaver de la seva victima. ¡Y saben que va fer? Ajonollarse y resarli un responso.

***

Los dramas del amor, conmovedors en molts cassos,

resultan repugnants quan qui 'ls realisa calsa barret de teula y 's vesteix pel cap.

Y quan tenen per coronament un rasgo de hipocresia com lo de ajonollarse y resar un responso per la mateixa victima á qui s' ha assassinat, se compren la indignació dels vehins del poble de Viguera, que sigué tan formidable, que si la forsa pública no logra evitarho se apoderan de aquell miserable, y 'l tiran de cap al Ebro, per escarment de borinots negres libidinosos y malvats.

Per mes que diguin la qüestió dels blats no está encare arreglada ni molt menos.

Per lo tant Sr. Sagasta, no cal que se 'n refihi. ¿Sab que diu l' adagi catalá? «No 's pot dir blat fins que sigui al sach y encare ben lligat?»

Lo dia 23 de janer van concedirli 'l tercer entorxat y 'l mateix dia 23 al demati, 'l célebre nebot del oncle ja 'l duya cusit á la mànega y 'l rumbejava en la recepció de Palació.

Quan la qüestió de Melilla deya tothom que 'l general Lopez Dominguez era un calmós y un mandra.

Mes ara es fácil que digui mostrant lo tercé entorxat:

—Aquí teniu una proba de ma gran activitat.

Apesar de que 'n Moret va fer ministre á n' en Puigcerver, en Puigcerver, en la qüestió dels blats ha girat las espatillas á n' en Moret.

Y ara si en Moret se queixa, en Puigcerver li dirá:

—Tiran blat, y vull probarli que ja 'm sé picá 'l menjar.

Lo nou president de la República francesa 's diu Felix de nom, que vol dir *felis*. Procuri ferne á la nació quals destinos li están confiats.

De apellido 's diu Faure, qu' en francès se pronuncia *For*. Per lo tant que 'n siga de debó... y que no afuixi.

Una frase de un poltich restaurador á propósit de l' elecció del President de la República francesa, que com sab tothom es un acreditat armador del Havre.

—Allá fan president á un armador, y aquí, en cambi, ja fá temps que la tenim armada.

- 1.ª XARADA.—*Gra-na-de-lla.*
- 2.ª TRENCA-CLOSCAS.—*Manresa—Torá.*
- 3.ª GEROGLIFICH.—*Per astres lo firmament.*

Han endevinat totes las soluciones los ciutadans Miranius y Sanpolench, Un A. de la Perera, Pau Guinyapós y Mocadoret; n' han endevinadas 2, Un Civil que fuma ab pipa y D. Rovira Orts; y 1 no mes, Pep Manco, y A. Espigat.

ENDAVINALLAS

XARADA

Vaig comprá una *dos-primera* qu' era un *tres-quatre* de llarga al objecte de dar fi á un gat que s' ho menjava. Mes al ser á casa méva *tersa* trobo ¡quin sarcasme! ella á n' al llit ab un jove que crech que al *total* treballa. Jo que crido ab veu de *quart!* —¡Viva Deu, aixís m' enganyas! ¡Segon persona decenta, pro aixó cap marit ho aguanta! Y ab l' utensili que porto dono fi á aquella malvada, fent servir la *dos-primera* per lo que menys esperava.

EMILIO SUNYÉ.

LOGOGRIFO NUMÉRICH

- 1 2 3 4 5 6 7.—Nom d' home.
- 1 2 3 1 7 6.—Mineral pedra.
- 4 3 5 1 2.—Menjar de postres.
- 3 7 1 2.—Ciutat.
- 4 7 6.—Planta.
- 3 5.—Nota musical.
- 7.—Vocal.

SAMUEL SERRAMIÁ.

GEROGLIFICH

X
TOS EN

«No cantes más la Africana.»

QUELUS Y MEGATERIUM.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciudadáns: M. Sirvent, Un Noy Tarragoní, C. Tausó (a) Chay, F. B. S., Cajarbojocajell, Negreti, Eb o Ter, A. Soler y Ribot, Gil Trebarbache, Joanet Rocavert, Jo Sol, F. S. (Nas de Vicari), Sisquet del Full, P. B. (Patito), N. de T., Mnelet, A. Tilop y M. de la Coloma: Lo que 'ns envian aquesta semana no fa per casa.

Ciudadáns: Jumera, D. Rovira Orts, Un Fabricant de Calandrias, Un Aficionat badaloní, J. Tous y Puey, Vilafranquí del C. de Sant Pere, Pepet dels Canaris, P. Llaso, F. Carreras P., F. Ferrer, Ramon Torres, Mr. Paret, J. C. Saramandlla y Amorós Chertoli: *Insertarém alguna cosa de lo que 'ns envian.*

Ciudadá: M. Starés: Está molt bé: gracias.—Baldomero Galla (Poble nou): S' haurá d' explicar mes clar: no l' enteném.—Un mitj inglés: No tothom pensa com vosté y 'a tenim moltíssimas probas. De totes maneres reconeixém la bona intenció que 'l guía.—J. Sandivendres: Lo que 'ns diu ens ha fet molta gracia, sobre tot alló de que *l' Diu* está molt per sobre de nosaltres. Pero ¡infelis! ¿que no ho véu que va á sota, sense trobar medi de aixecarse? En lloch d' escriuren's á nosaltres, pot gastar la tinta y 'l temps escribintli á n' ell y consolantlo, que molt ho necessita.—Emilio Sunyé: Los versos están bé: la prosa no 'ns agrada tant.—Ros-Toll: L' article té alguns tochs massa naturalistas; y en general hauria de alleugerirse.—Mr. Engon: Del article unicamente l' idea pot aprofitarse; pero s' hauria de fer de nou.—R. de S.: Está bé.—Chelin: Lo que 'ns envia es molt fluix.—Salvador Bonavia: Va bé.—Theolongo: Idem.—N. de T.: Ho tindré present.—J. Pintó Badal: Idem.—F. Figueras: En lo próxim número 'l complaurém.—Sucre-Candi: Está bé y ho aprofitarém.—J. Bognuá y S.: Es fluix.—Palet de Riera: No 'ns acaba de fé 'l pés.—J. Sallutag: Queda acceptada.—Lluís de la Trementina y Perejoan de la Flauta: Enterats.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Centro, 20

A. López Robert, Impresor, Asalto, 63.—BARCELONA

CONTRAST

Ja poden xiular si en Sagasta no vol caure. ¿Que 's pensan qu' es com en Perier?

